

bila najstarejša. Sama še otrok, a je morala svojim malim bratcem in sestricam nadomestovati mamo. In nam je postala naša Ana, prej tako zgovorna in živahna, čudno tiha in resna, zatopljena sama vase in v svoje težko in grenko življenje.

Oj, Ana ubožica! Tako samotna in brez solnca bodo tvoja otroška leta!

Oj, Ana sirotiča! Tako temno in grenko ti bo življenje brez ljubezni materine.

In veš, ti deklica moja, vsako leto boš bolj pogrešala svojo mater, boš globlje občutila njeno izgubo.

Joža Vovk:

Mamica, ti si jokala . . .

*Mamica, ti si jokala,
ko si skrbno me zibala
v mojih prvih dneh.*

*Mamica, z laj sem se vrnil,
zdaj bom zastor ti odgrnil,
spet pogledal ti v oči.*

*Mamica, ti si jokala,
ko si me med svet poslala,
kjer kraljuje greh.*

*Mamica, ti si jokala,
odkar si mi roko podala,
— dolge vse noči.*

Marijin vrtec.

Bruay-Francija. Dragi gospod! Tudi pri nas v Bruaju je zvonček zapel, tudi tukaj se bomo vsak mesec zbirali in vsako nedeljo se učimo od Marijino življenje, od Jožefova, od Jezusovo, od sv. Terezike od vseh svetnikov in zraven zapojemo. V časih se pred Marijinem vrtecu zberemo in se učimo brati po slovensko. Pa tudi v velikih praznikih se zberemo in se veselimo kakšni stric prinese radio ali gramofon v časih pa vse skupaj pa mirno poslušamo. Po Marijinem vrtecu pa fanti gredo v eno sobo pa strelejo, in deklice pa v drugo in se igramo v domine in katera ta prva konča tisti ji pa gospod župnik dajo bonbončka potem pa ko Marijin vrtec konča pa gremo mirno in naravnost domov. Vas prav srčno pozdravlja Vaša nepoznana Verica Kolenc, Rue Bizet No. 8 Bruay en Artois, Pas-de-Calais Nord France. — Pisma nisem prav nič popravil; naj bo natiskano, kakor je pisano. Naj bo to pismo za zgled, kako v tujini ljubijo svoj materni jezik. Verica hodi v francosko šolo, kjer ne